

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στην 'Αθήνα σ' όλα τα κίβσια και στο βιβλιοπωλείο Βασιλείου (όδος Σταδίου 42)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ με τον κ. Ι. Μ. Δαμβέργη, το δηλώνουμε με όλη την επισιημότητα, δεν έχουμε, όπως μας κατηγορεί κάποιος φίλος, ανώνυμος πάντα, σ' ένα τεράστιο γράμμα που μας έστειλε. Ούτε είχαμε, ούτε έχουμε, ούτε θα έχουμε ποτέ να μοιράσουμε τίποτα. Αιτός καλοκάθετα στα «Πατρία» του και μεϊς στο «Νουμά» μας. Αιτός εϊνε καθαρευουσιάνος και μεϊς δημοτικιστάδες. Νά, τὰ προσωπικά μας. Τίποτ' άλλο.

Όσο για την τιμότητά του, την αναγνωρίζουμε και μεϊς, κι από τούτη τη μεριά ο κ. Βενιζέλος εϊναι τυχερός που τον έχει σιμά του και σε τόσο μπιστευτική θέση. Κάνει και κάτι άλλο, και καλό και κακό μαζί. Συντρέχει τους δημοτικιστάδες, όχι όλους, μά κείνους που ξέρουν και φροντίζουνα να του κολακεύουν τις αδυναμίες του, να τονε χαϊδεολογάνε, ακόμη και να του θαμάζουνα το συγραφικό του ταλέντο. Και ή κολακεία μάλιστα φτάνει ως εκεί, ώστε ποιητής γνωστός και δημοτικιστής φανατικός, που χρόνια τώρα δεν έχει γράψει μιὰ γραμμούλα στην καθαρεύουσα, να τρέμει να τυπώσει ποιήμα του στο «Νουμά» μήπως τονε δυσαρεστήσει και χάσει έτσι την πολύτιμη εθνοια του.

Με ταυτα τα λίγα λόγια, που εϊναι σα δήλωσή, ξεφλούμε και με τον ανώνυμο φίλο που μας έστειλε το γράμμα το τεράστιο και με μερικούς άλλους δικούς μας που ξυνίζουναται γιατί τους πειράζουμε καμιά φορά, έτσι άκακα και χαϊδευτά, το χαϊδεμένο τους. Περισσότερα λόγια θάτανε, θαρούμε, περιττά.

ΤΑ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» τούτη τη βδομάδα δε μας ήσθανε. Το γράφουμε όχι για να δείξουμε πως μας κόστισε ή στέρησή τους, μά γι' άλλο λόγο, γενικώτερο. Ό κ. Βλάχος, γιός, που τα εκδίδει, θύμωσε, φαίνεται, γιατί στο παρασμένο φύλλο δε μιλήσαμε με θαυμασμό για τον κ. Βλάχο, πατέρα. Το φέρομο αυτό του κ. γιού δεν εϊναι καθόλου καθαρευουσιάνικο. Οι καθαρευουσιάνοι στα τέτια δείχνουνα κάπια μεγαλοψυχία που σιγά-σιγά άρχινάμε ναν τη μιμούμαστε και μεϊς, οι δημοτικιστάδες. Και για τούτο εταν ο κ. γιός στο προτελευταίο φυλλάδιο των «Παναθηναίων» εϊπε πως

στο «Νουμά» δημοσιεύουναται **άκατανόητα και άνόητα** πράματα, έμεις δεν του κόψαμε το φύλλο, μά ξεκολουθήσαμε ναν του το στέλνουμε για να συνηθίσει να νιώθει με τον καρμό, κι αυτός κείνα που δημοσιεύουναται στο «Νουμά».

Ό κ. γιός, και το λέμε με λύπη μας, φέρθηκε σα μερικούς πρωτόγαλτους δικούς μας που γραφουναται συντρομητάδες στο «Νουμά» για να αποχτούν ένα είδος **άουλίας**. Όμα δεν τους τυπώσαμε τα ποιήματά τους ή άμα δεν τους θαμάσεις τα βιβλία που τυπώνουνα, σου τρώνε τη συντρομή ή σε παρακαλούνα με λόγια μελοζαχαρένια να μην ξεκολουθείς ναν τους στέλνεις το φύλλο. Έτσι, από μιὰ όχι ένθουσιαστική κριτική για τις «Δειλινές κουβέντες», χάσαμε τον κ. Θεολόγο Νικολοΰδη, έναν από τους πιο παλιούς και πιο ταχυκούς στην πλερωμή συντρομητές μας.

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ πως κάποιος καλός νέος λογαριάζει να κάνει διάλεξη στη «Φοιτητική συντροφία», που ξαναζωντάνεψε, λένε, τούτες τις μέρες, και το χαϊρόμαστε, με θέμα οι «Δυναμικοί (:) ποιητές» και για τούτους, λένε, θα ξεχωρίσει τον Ούτιμαν, το Βεράρεν και το δικό μας το Σικελιανό.

Για τους δυο πρώτους, τους ξένους, ο καλός νέος μπορεί ναχει λόγους προσωπικούς, ή το σωστότερο, διπλωματικούς, μπορεί δηλ. ναναι Γερμανόφιλος και να θέλει ναν τους μασκάρψει, τον ένα, τον Άμερικάνο, ως ουδέτερο, και το δεύτερο, το Βέργο, ως πολέμιο της Γερμανίας. Μά με το συμπατριώτη του, το Σικελιανό, τί λόγους έχει και του τοιμάζει μιὰ τέτια συφορά;

Νά, τί παθαίνουνα οι καλοί νέοι της εποχής μας. Άντι να κάθουναται να μελετάνε και να δουλεύουνα στα μικρά κι άνάλογα με τα κότσια τους θέματα, άρχινάνε τον άρλουμπισμό και, έξόν από λιγοστές εξαίρεσες, γράφουνα επικαλάθια ποιήματα, τροφοδοτώντας άδιάκοπα το λαίμαργο καλάθι του γραφέου μας.

ΤΑ ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ ΣΤΑΝΕΣ

II

2.—

Στ' ολόφυκνο δάσο που το βοριανέμι φρουμάζει σαν άτι άχαλίνωτο, οι πεύκοι σουράνε σα μυρία κάρτια καραβιών και τα κλαριά τους σμίγουνα τούνα με τίλλο κι' άγριοχτυπούνται με μάνητα κι' άχητό. Εϊναι ή ώρα που ή τραμούντανα βρίσκειται στο πιο τρελλό μεθήσι της κι' άδροχμύαι κι' άγριομπαλεύει ή που να το γυρίσει στο χιονιά, που όλα θα τα σαρώσει με τάρρο χαλάσι του. Οι σκίνοι, τα κατσοπρίνια κι' όλα τα χαμοδέντρια άνεμόδαρτα, θαρρείς, πως άπελιτισμένα πολεμούνα να κρατηθοϋνα στις ρίζες τους. Η νυχτιά